26. తీరని కోరిక

శంకరం పెళ్ళిలోనే ఆమెను మొట్టమొదటిసారి చూడటం. చూడంగానే నన్ను ఆకర్షించిన స్త్రీలలో ఆమె మొదటిది. ఆమెను చూస్తుంటే 'ప్రేమ' 'వాంఛ' మొదలైన పదాల అర్థం బాగా తెలిసిపోయింది. చిరునవ్వు చిందులాడే ఆమె ఎర్రని పెదవుల్ని చూస్తూ, ఇతర ఆలోచనలు లేకుండా ఎంత కాలమైనా గడపొచ్చు. నవ్వితే సొట్టలుపడే ఆమె చెక్కిళ్ళను చూస్తూ ఉపవాసాలు చెయ్యవచ్చు. ఒక్క మాటలో– ఆమె నా స్వప్న సుందరి!

చీరెలూ, ఆభరణాలూ మిగతా స్త్రీలకు కొత్త అందాన్ని ఇవ్వటం నేను ఎరుగుదును. కాని, ఆమె కట్టిన ఆ నూలు చీరెకూ, ఆ ఒంటిపేట గొలుసుకే – ఆమె కొత్త అందాన్ని ఇస్తోంది. చీరెలు అమ్ముకోదల్చినవాళ్ళు ఒక్క చీరెతో యీ సౌందర్యవతిని లోకంమీద వదుల్తే పది మిల్లులకు పని కలిగి తీరుతుంది!

"ఆమె ఎవరూ?" అన్నాను శంకరంతో.

"పురుషోత్తంగారి అమ్మాయ్ ... ఎందుకూ?" అన్నాడు వాడు, గంపెడు అనుమానంతో నా వైపు చూస్తూ.

ఇంక ఎవర్నీ ఆమె విషయం ప్రశ్నించదల్చుకోలేదు. వెధవ ప్రశ్నలు ఆ వాంఛను ఒక విధంగా వెళ్ళగక్కుతే, నన్ను ఒక్కొక్కళ్ళు పది కళ్ళతో కనిపెట్టి ఉంటారు..... గత నాలుగు సంవత్సరాలూ చదువుతో పట్నవాసంలో వుండటం మూలాన, ఆ పురుషోత్తంగార్ని కలలోచూసిన గుర్తు కూడా లేదు. ఆయన ఎవరైతే నాకేం? నాకెందుకూ ఆ బీరకాయపీచును చిక్కుతీసుకోవటం?

ఇలాటి విషయాల్లో ప్రవేశించటం అదే మొదటిసారి. పట్టుదలగా ప్రయత్నించి ఎలాగైనా ఆమెను అనుభవించి తీరాలనే సమస్య నన్ను బాధించింది. ఇది నా పరువు మర్యాదలకు అడ్డమైనా నన్ను ఎరిగినవాళ్ళు తక్కువ కనుక– కొంత భయం తగ్గింది.

పెళ్ళి ముచ్చట్లలో నాకు సరదా పోయింది. ఊరేగింపుకు వెళ్ళాలని నాకు లేకపోయినా - ఆమె వెళ్తోందనే బయలుదేరాను. పురుషు లందరూ పల్లకీ ముందుంటే-నేను మాత్రం పక్క పక్కనే నడుస్తూ ఆ కాకిగుంపులో హంసలాగా నడుస్తూన్న ఆమెనే చూస్తున్నాను. ఆ గ్యాసులైట్ల వెలుగులో ఆనందంతో పొంగే హృదయంలోంచి వెలువడే ఆమె చిరునవ్వు ఎంతమందిని నాలాగా తన చుట్టూ తిప్పుకోలేదు? ఆమె నా వేషాన్ని చూసే నవ్వుతోందేమో? ఐనా యీ అవమానాన్నీ ఆమెను ఒక్క రాత్రి పొందగల గంటలో మరిచిపోవచ్చు!

రాత్రి రెండింటికి ఊరేగింపు ఐపోయింది. తెల్లవార్లూ ఉండకూడదూ? నాలాగే ఆమెకూడా యేమీ శ్రమపడనట్టు కన్పించింది.

పడుకున్నానన్న మాటేగాని సరిగ్గా నిద్దరపట్టలేదు. ఆమె స్త్రీమూర్తి నన్ను ఊరిస్తూ నా కనుకొలకుల్లో నాట్యం చేస్తూంటే నిద్రాదేవికి స్థానమెక్కడ? ఆమె ఇలా సంసార స్త్రీ కాక, ఏ బోగందన్నా అయితే- ఇంత పెద్ద సమస్యగా ఉండేది కాదు. ఈ ఐదేసి రోజుల పెళ్ళిళ్ళు పెట్టకపోతే - నెలేసి రోజుల పెళ్ళిళ్ళయితే - ఇంకా మించిపోలేదని ఆలోచించవచ్చు. ఐనా సాధించ దలచినవాడికి ఒక్కరోజు- ఒక్కగంట- చాలదూ?

ఎందుకు ఆమెను గూర్చి నేనింత బాధపడతాను? లోకంలో వున్న సౌందర్యవతులందరూ మనకు అందుబాటులో ఉంటారా? కాని యీ సమాధానాలేవీ ఆ 'కోర్కె" కు అడ్డురావు!

ఉదయాన స్నానంచేసి అద్దం, దువ్వెన కోసం గదిలోకి వెళ్ళాను. ఆమె తలదువ్వుకుంటోంది- ఒంటరిగా. అటూ ఇటూ చూశాను. చుట్టుప్రక్కల ఎవ్వరూ లేరు. మాట్లాడిస్తే? అదీ భయమే! స్త్రీ స్వాతంత్ర్యంకోసం ఇదివరకే నేనూ పోట్లాడి సాధించి ఉన్నట్టయితే-యీ సంఘంలో అపరిచిత సౌందర్య వతులతో మనకు మనమే పరిచయం చేసుకునేందుకు ఇంత అవస్థ ఉండేది కాదు!

తెగించాను - ధైర్యంలేక, సిగ్గుపడుతూ కూర్చుంటే ఎవ్వతే ప్రేమించదని తెలుసు!

"నీపేరేంటి?" అన్నాను ఒణుకుతూ.

అటూ ఇటూ చూశాను- ఎవ్వరూ లేరు- ఐనా సమయానికి వొస్తే రసాభాస అవుతుందేమోనని భయమే!

ఆమె మాట్లాడలేదు - విరియపోసిన జుట్టును వెనక్కు వేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది. ఎవరితోనైనా చెప్తుందేమో?

"పేరు చెప్పవూ?" అన్నా, ఎలాగైనా ప్రసంగించి మెల్లిగా అవతలికి జారుకుందామని.

"ఉ -మ" మళ్ళీ రెండడుగులు వేసింది.

కొంత ధైర్యం వొచ్చింది. ఈ వేడి చల్లారితే ఇంక ఆమెతో మాట్లాడటం పడదు.

"రాత్రికి వొస్తాను" అన్నాను భయంతోనే.

మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయింది. అందుకు ఇష్టపడ్డా, లేకున్నా- ఆమె చాటుగా తిట్టి ఇకముందు ఇలాటిపనుల్ని చెయ్యబోకని చెప్పినా బాగుండేది. ఆ మౌనమే అర్థంకాక బాధపడ్డాను.

రెండు మూడు గంటలు ఆమెను కనిపెడుతూనే వున్నా. ఎవరితోనూ చెప్పినట్టు లేదు. మధ్య మధ్య నా కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూసి, నన్ను గుర్తించనట్టే ముఖం తిప్పేస్తూంది. దీన్ని ఎలా అర్థం చేసుకోవాలో తెలియలేదు.

ఆ రాత్రికూడా నాకు నిద్రపట్టలేదు. ఆమెతో మాట్లాడ గలిగాననే సంతోషం నన్నింకా ముందుకు సాగమని ప్రోత్సహిస్తోంది. ఆ గుంపులో నాకు తెలిసిన ముగ్గురూ నా చుట్టూ జేరి, ఇంకా వినేవాళ్లెవ్వరూ దొరకనట్టే వాగుతున్నారు. వీళ్ళకు ఇంకా నిద్రరాదేం? లేక నాలాటి సమస్యల్తోనే- నన్ను నిద్రాదేవి ఎందుకు మరిచిపోయిందని ఎదురు చూస్తున్నారా?

రెండువందల జతల కళ్ళను మోసగించి ఆమెను అనుభవించాలి. వీళ్ళందరూ జీతం లేకుండానే ఆమె శీలాన్ని కాపాడుతూండే సేవకులు! ఐనా ఆమెకు ఇష్టమైతే లోకమంతా ఏకమై ఎదురుతిరుగుతే మాత్రమేం?

ఒకటిన్నరకు అందరూ పడుకున్నారు. బైట పిండారపోసినట్టు వెన్నెల. 'ఈ రాత్రిని ఆలోచనలతో ఎందుకు వృథా చేసుకుంటావ్?' అన్నట్టు ఆ రేరాజు నవ్వుతున్నాడు.

వరసాగ్గా పడుకున్న ఆడవాళ్ళ మధ్యగా ఆమె పడుకుంది. విడిగా పడుకుంటే నాలాటికొంటెవాడు ఆమె శీలాన్ని అపహరిస్తాడేమోననే భయమేమో? మాటుమణిగాక మెల్లిగా దొడ్డిదోవనువెళ్లి కిటికీ మీదికి పాకాను. అదృష్టవశాత్తు ఆమె సరిగ్గా కిటికీకిందనే పడుకొనివుంది. 'నాకు మాత్రం ఆమె అక్కర్లేదనుకున్నావా? అన్నట్టు వెన్నెల కిటికీ చువ్వల్లోంచి వెళ్ళి ఆమె ముఖంమీద పడుతోంది. ఎట్లా మాట్లాడించను? ఆమె లేచి 'దొంగ' అని అరుస్తే నేను మైలు రేసుకు దిగాలి!

ఉన్నట్టుండి ఆమె చప్పున లేచి నిలబడి నా ముఖంలోకి చూసింది. వెంటనే దూకి పారిపోదామనిపించింది. కాని కాళ్ళాడలేదు.

మెల్లిగా, "మీరా?" అంది.

ఆమెతో ఎలా మాట్లాడాలో అర్థంకాక చూస్తున్నా.

"ఎందుకు వొచ్చారు?" అంది.

ఆమె అంత ధైర్యంగా మాట్లాడుతూంటే నేనేనా పిరికివాణ్ని?

"నీ కోసమే!"

"ఎందుకూ?"

"నీతో మాట్లాడాలి... ఒకసారి ఇటుదొడ్లోకి వస్తావా?" అన్నా. ఆ కిటికీ చువ్వలు అడ్డుపడకుండావుంటే ఎంత బావుణ్ణు!

"ఇక్కడ మాట్లాడండి.. ఇక్కడ ఇంతమంది పడుకొని వుంటే ఎట్లావచ్చేది!"

"బైట వెన్నెల ఎంత బాగుందో తెలుసా?" అన్నాను. ఆ వెన్నెలతోపాటు ఇంకా బాగుండేవాటిని ఆలోచించుకోమన్నట్టు చూస్తూ.

"మెల్లిగా మాట్లాడండి.." అని ఆమె ఒక్కక్షణం ఆలోచించి "మీరు పదండి... వొస్తాను" అంది.

మెల్లిగా వెళ్ళి దొడ్లో చెట్ల చాటునవున్న రాతి అరుగుమీద కూలబడ్డాను. ఎంతసులభంగా ఆమెను ఒప్పించాను... ఇంకా రాదేం? ఎవరైనా లేచి అడ్డొస్తారేమో? ఆమె ముసలమ్మలెవరైనా సమయానికి రాహువులాగ అడ్డుపడతారేమో? వానవొచ్చి నన్ను ఇక్కణ్ణుంచి సాగనంపుతుందేమో? ఎన్ని కుదిరితే సాగేను యీ నిగూఢ కార్యం?

పావుగంట గడిచినా ఆమెజాడ లేదు.. మళ్ళీ వెళ్దామా అనుకుంటున్నా- మెల్లిగా వొస్తోంది.

ఎదురు వెళ్ళి మెల్లిగా చెయ్యిపట్టుకున్నాను.

"ఇందుకేనా పిల్చింది!" అంది, నేలచూపుల్ని చూస్తూ బొటనవేలు కిందరాస్తూ.

"మరెందుకనుకున్నావ్?"

"ఎవరైనా- చూస్తే!"

"నేనున్నానుగా నీకు భయం దేనికి?" అన్నా, నిజానికి నాకే గుండెలు బితుకు బితుకు మంటున్నా.

కుర్రాడు, "అక్కయ్యా!" అని కేకేస్తున్నాడు. చచ్చాను. మెల్లిగా లేచి, ఎటు పరుగెత్తుదామా అని ఆలోచిస్తున్నా.

ఆమె పకాలున నవ్వుతూ, "అట్లా ఒణుకుతారేం?" అని కాస్త ఆగి "వాడు లేచాడు... వెళ్ళాలి" అంది.

"మళ్ళీ...?"

"వాడు నిద్రపోతే వస్తాను" అని చకచకా వెళ్ళిపోయింది.

సిద్ధాన్నాన్ని ఆ కుర్రవెధవ సమయం కనిపెట్టి పడతోశాడు. ఎంత రంగం పాడైంది! మరో అరగంటకూర్చొని కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళాను. ఆమె జోలపాట పాడుతూ కుర్రాడ్ని నిద్రపుచ్చుతోంది.

ఇక ఆ మిగతారాత్రి, ఆ కిటికీకి, దొడ్లో అరుగుకూ కాపలా కాయటంతో సరిపోయింది-

మర్నాడు పొద్దున ఆమెకోసం చాలా వెతికాను, కనిపించలేదు. ఎవర్ని అడగను ఆమె సంగతి?

మధ్యాన్నం దొడ్డివైపున రోడ్డున వెళ్తూంటే విస్తరి పారేసేందుకని వొచ్చి నన్నుచూసి అలాగే నిలబడిపోయింది. పాకీవాళ్లూ, కుక్కలూ, ఎంగిలాకులకు చేసే గోల తప్ప ఆ సందున మరేమీ లేదు.

"ఉమా!" అన్నాను, ఈ చిక్కిన అవకాశానికి పొందిన ఆనందం ఉట్టిపడేలాగా.

ఆమె జవాబు చెప్పలేదు. ఆ సూర్యకిరణాలు పడి ప్రతిఫలించే ఆమె ముఖం ఎంత అందంగావుంది! నాకు తెలియకుండానే కాళ్ళు ఆమె దగ్గరకు సాగినయ్.

దగ్గరకు రాగానే ఆమె అరిచేతితో వారిస్తూ, "ముట్టుకోకండి..." అంది, సన్నగా నవ్వుతూ.

ఆమె స్థితి అర్థమైంది, నా ఆశలన్నీ కుంగిపోయినయ్.

"మంచి సమయానికే చెరగు మాపుకొన్నావ్-" అన్నాను కోపంతోనూ, రోషంతోనూ మధనపడుతూ-

"అదీ నా ఇష్టమేనా?" అని నవ్వి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ తర్వాత ఆమె కోసం రెండు రోజులు వెతికాను కనిపించలేదు. ఏ తెల్లవారుజాము బండిలోనో నాకు తెలియకుండానే వెళ్లిపోయి వుంటుంది.

2

సంవత్సరన్నరవరకూ ఆమెనుగూర్చి చాలా విచారించాను. ఆమె జాడలేదు. భార్య కాపరానికి వొచ్చినా - ఆ అందాలరాణిని యీ గుడ్లగూబభార్యలో కల్పించుకొని ఏదో గుడ్డిగా తృప్తిపడసాగాను. ఏమైనా ఆమె మీద వాంఛ చాలావరకు తగ్గింది.

మాకు డబ్బు రావాల్సివుంటే- కాకినాడ వెళ్లాను. ఆయన మర్నాడు కాని ఊళ్ళోకి రాడని చెప్పారు.

రాత్రికి ఎక్కడపడుకుందామా అని ఆలోచిస్తూ బజార్న పడ్డాను. ఒక్కసారి తలెత్తి చూద్దును కదా ఆమె వాకిట్లో నిలబడివుంది! ఆశ్చర్యమూ ఆశా నన్ను ఆవరించినయ్. బజార్లో ఆడుకునే కుర్రాళ్ళు తప్ప ఇంకెవ్వరూ లేరు-

"ఉమా!" అన్నాను.

"జ్ఞాపకం వున్నానూ?.. రండి లోపలికి-" అంది. భయపడుతూనే వెళ్ళి ఆమె చూపిన కుర్చీలో కూలబడ్డాను.

"చాలా మారిపొయ్యారు. జ్ఞాపకముంటాననుకోలేదు. ఇందాక ఇటు వెళ్తూండగానే పిలుద్దామనుకున్నాను కాని..." అంది.

ఎంత ఆదరణగా మాట్లాడింది! "ఎందుకు మరిచిపోతాను!.. నువ్వూ మారిపొయ్యావ్.. కాని నీ కళ్ళల్లోని చిలిపితనం మారలేదు. అనుభవించ బడుతూన్నకొద్దీ పైకి ఉబికే యవ్వనం..." ఏమిటా ఇట్లా మాట్లాడుతున్నానని చప్పున ఎవరో చెప్పినట్టయింది. ఆనాడు తను రుచిచూడని సౌఖ్యంకోసం యీ అపరిచితుడితో మాట్లాడి వుంటుంది... ఇంకా ఆ సంగతులన్నీ ఆమెకు జ్ఞాపకమున్నయ్యా?

నవ్వింది. "కవిత్వం నేర్చుకున్నట్టున్నారే!... ఇంకా మీకు అదంతా జ్ఞాపకం వుందీ?"

"ఎల్లా మరిచిపోతాను– ఆ శృంగభంగాన్ని?"

"ఐతే రాత్రికి రండి... వారు ఊళ్ళోలేరు– రేపు సాయింత్రానికికాని రారు.. ఏం?'

"నీకేమన్నా ప్రమాదమేమో?" అన్నాను, ఒకవేళ యీ సదవకాశానికి యీ 'ప్రమాదం' అనే జాలిపదం, అడ్డంపడుతుందేమోననే భయంతోనే!

"అదంతా మీకు దేనికి? రారాదూ?" అంది 'భయం' అన్న మాటను కొత్తగా వింటూన్నట్టు చూస్తూ.

"ఇక వెళ్ళండి.. ఎనిమిదింటికల్లా వొచ్చి తలుపు కొట్టండి. ఏమీ భయంలేదు. చీకట్లో ఇల్లు మరిచిపొయ్యేరు! మీకోసం ఎదురుచూస్తుంటాను."

ఆ సంతోషంలో మాటరాక తలవూపి బైట పడ్డా.

కాఫీహోటల్లో పాత స్నేహితుడు వెంకట్రావు ఎదురయ్యాడు. కాలేజీ రోజుల్లో మేం చేసిన అల్లరిని జ్ఞాపకం చేసుకుంటూ ఆరింటిదాకా పార్కులో కూర్చున్నాం.

"సరే వెళ్తాను బ్రదర్–" అన్నాను.

"ఎక్కడికి?"

"భోజనానికి–"

"భలేవాడివి... రేపు మీ వూరు వొస్తామనే భయం అక్కర్లేదులే... నేనూ ఆ మాత్రం భోజనం పెట్టగలను–"

భోజనం ఖర్చు తప్పుతుంది కాని, భోజనమయ్యాక వీడు నన్ను పట్టుకుని వదలకపోతే మాత్రం– యీ రాత్రి ఒంటరిగా గడపాల్సి వస్తుంది. ప్రాణహితుడి బలవంతం మీద, చివరకు నన్ను ఎనిమిదింటికల్లా వదిలేసే షరతు మీద ఒప్పుకున్నాను.

కబుర్లు చెప్తూ తీసుకువెళ్లి ఒక ఇంటి దగ్గర ఆగి తలుపు కొడుతూ, "ఉమా!... ఉమా!" అని పిలిచేదాకా ఎక్కడ వున్నానో తెలుసుకోలేకపొయ్యాను. అది ఆమె ఇల్లే! ఆమె వీడికి ఏమౌతుంది?

ఆమె తలుపు తెరిచి నన్ను చూసి ఆశ్చర్యపడ్డది. వెంకట్రావ్," నా ప్రాణమిత్రుడు.." అని పరిచయం చేస్తున్నాడు మా మిత్రత్వం సంగతి తెలియక!

ఆమె "మాకు బంధువే!" అని ఆ బీరకాయపీచును తిరగేసి చివరకు చెల్లెలి వరసకు దింపింది.

"ఐతే మా బావవే!" అన్నాడు వెంకట్రావు నవ్వుతూ.

నాకు దగ్గర్లో పిడుగు పడ్డట్టయింది. అటు తిరిగి ఇటు తిరిగీ యీ వ్యవహారం ఇంత ప్రమాదంలోకి లాగుతుందనుకోలేదు.

భోజనాలవుతూండగా ఆమె, "అప్పుడే వొచ్చేశారేం?" అంది.

"పనైపోయింది. వొచ్చేశాను" అన్నాడు వెంకట్రావు. ఇంకా నయం రాత్రి నేను ఆమెతో వుండగా రాలేదు!

ఆమె నా స్నేహితుడి భార్య, నాకు సోదరి అని తెలిశాక ఆ ఇల్లు నాకు యమలోకంగా కన్పించింది. వీడు మర్నాడు వొస్తే బాగుండేది! నా శనిదేవత కాకపోతే సమయానికి ఆమె మీది అన్ని అధికారాలతోనూ వీడు ప్రత్యక్ష మవటమేమిటి? కాకపోయినా ప్రాణస్నేహితుడి భార్యను, 'అన్నయ్యా!' అంటూన్న ఆమెను- ఎలా ముట్టుకోను? ఐనా ఇతరుల భార్యల్లాగే స్నేహితుడి భార్యకూడాను. ఆమె ఎక్కువ ఏముంది? కొన్నాళ్లు పోతే ఆ 'ఇతరులు' కూడా స్నేహితులు కాకూడదా? ఐనా నాకు దేనికి యీ తర్కం? ఇదివరకు ఆమె ఒక్క సమస్యే అయితే- ఇప్పుడు స్నేహితుడి భార్యయి రెండు సమస్యలుగా తయారైంది!

ఎలాగో ఎనిమిదైంది. "ఇక నే వెళ్తాను" అన్నాను.

"ఎక్కడికి?" అంది ఆమె.

"నాకు వేరే పనివుంది-"

'ఆ పని నాకు తెలుసుగా' అన్నట్టు చూస్తూ, "ఈ రాత్రి ఏం వెళ్తారులే- అన్నాయ్" అంది.

ఇక లాభం లేదని, మర్నాడు కన్పిస్తానని ఎలాగో ఆ దంపతుల్ని ఒప్పించి, ఇక జీవితంలో తీరని కోరికతో- డబ్బు వ్యవహారాన్ని కూడా వొదిలి, ఆ చీకట్లో రైలుస్టేషన్ వైపు నడవసాగాను.

- డిసెంబరు, *1942*